

Коледа въ село.

Рождество Христово!... Кое християнско дѣте, на било то бѣдно или богато, гражданче или селянче, не очаква съ нетърпѣние този свѣти день? Кой ученикъ не смѣта днитѣ до тогасъ? Разбира се, разнитѣ хора различно го прѣкарватъ — едни добрѣ, други още по добрѣ. Азъ сега искамъ да разкажъ, какъ Тодоръ Христовъ прѣкара тази Коледа въ родното си село Бръстово. Тодорчо се учи въ классното училище въ гр. К. Отъ града до неговото село има повече отъ шесть часа; а отъ есенесъ, когато постѣпи на училище, той не си е отивалъ дома. Затуй го виждаме сега, на 24-й Декемврий, веселъ да се сбогува съ другаритѣ си ученици и познати и бързо да крачи къмъ своята квартира. Въ джобовѣтъ му се потайватъ двѣ върви пѣстри мѣниста, нѣколко топлийки иглици, бѣла забрадка и пѣстра свирчица. Тѣзи нѣща той е купилъ за братчето и сестричето си. Стигнъ Тодорчо на квартирата си и веднага се приготви за нѣтъ. Облѣче си горнята дрѣха, гуди въ торба непранитѣ си ризи, нѣкои учебници, една книжка за прочитъ, и подаръцитѣ, нарами ъ, взема си тояжката, сбогува се съ хазяитѣ си и тръгнъ. Измицъ двѣ три улици и се намѣри на полето. Студено и не весело бѣше сега тукъ. Вмѣсто да бѣдѣ небето ясно, както лѣтъ, сега облаци и мъгла го замрѣжвахъ и прѣпрѣчвахъ пътя и на тѣй слабитѣ слънчеви лъчи, Цѣлото поле, горитѣ, баиритѣ и всички долове, що виждаше окото му, бѣхъ посипани съ снѣгъ и приличахъ като да е обвити съ чисти бѣли дрипи. Нищо нѣмаше, което да привлече погледа